

ἦον· καὶ πότερον ἀφ' ἀρχῆ καὶ τὰ στοιχεῖα τὰ A
 γήνη ὄντι, ἢ εἰς ἀδιαίρετον ἐνπαύοντα ἔ-
 κείον· καὶ εἰ τὰ γήνη, πότερον ὅπερ τοῖς αἰ-
 τήμοις λέγεται τελευτεῖα, ἢ τὰ αἰετώτα·
 οἷον πότερον ζῶων ἢ ἀνθρώπων, ἀρχὴ τε καὶ
 μέλλόν ὄντι παρὰ τὸ κατέκαστον. μέλλου-
 στα δὲ ζητητέον καὶ αἰετίζεσθαι τεύον, πό-
 τερον ὄντι π παρὰ τὴν ὕλην ἀπὸν καὶ B
 αὐτὸ, ἢ οὐ· καὶ τὸ π χωρεῖσθαι, ἢ οὐ· καὶ
 πότερον ἐν, ἢ πλείον τὴν ἀριθμὸν καὶ πότερον
 ὄντι παρὰ τὸ συμβολικόν (λέγου δὲ τὸ συμβολικόν, ὄ-
 ντων κεινηρρηθῆναι π τῆς ὕλης), ἢ οὐδέ· ἢ τῆς
 αἰσθητικῆς οὐ· καὶ ποῖα τοιαῦτα τῆς ὄντων.
 ἔπειτα ἀφ' ἀρχῆ, πότερον ἀειδμοῦ ἢ εἰς εἰς ἀει-
 σιωδμοῦ, καὶ εἰ τὸν λόγον, καὶ ἐν τῷ ὑποκει-
 μένῳ· καὶ πότερον τῆς φθορῆς καὶ ἀφθέρ-
 τω αἰ αὐτῆς, ἢ ἕτερα· καὶ πότερον ἀφθαρτοί
 πᾶσαι, ἢ τῆς φθορῆς φθαρταί· ἔπειτα δὲ τὸ
 πᾶσι τὸν χαλεπώτατοι, καὶ πλείω δόξαι
 ἔχον, πότερον τὸ ἐν καὶ τὸ ὄν, καὶ οὐδ' αὖτε οἱ Πυ-
 θαγόρειοι καὶ Πλάτων ἔλεγον, οὐχ ἕτερον π
 ὄντι, ἀλλ' οὐσία τῆς ὄντων, ἢ οὐ αἰετὸν π
 τὸ ὑποκείμενον, ὡς περ Ἐμπεδοκλῆς φησι φι-
 λίδου, ἀλλ' οὐ δὲ τις πύρ, ὁ δὲ ὕδωρ, ἢ ἀέρα.
 καὶ πότερον ἀφ' ἀρχῆ καὶ καθόλου εἰσὶν, ἢ ὡς τὰ
 κατέκαστα τῆς αἰετίζεσθαι, καὶ δυναίμει, ἢ
 ἐκέρχεται, ἔπειτα πότερον ἀλλ' οὐ, ἢ καὶ κίνησιν,
 καὶ γὰρ ταῦτα δόξαι ἀπ' παρῶν προκλή.
 ὡς δὲ τούτοις, πότερον οἱ ἀειδμοῦ καὶ τὰ
 μήκη καὶ τὰ γήματα, καὶ ἀστέρων οὐσία
 πᾶσι εἰσὶν, ἢ οὐ· καὶ δὲ οὐσία, πότερον κεινω-
 εἰσιωδμοῦ τ' αἰσθητῶ, ἢ ἐν τοῦτοις ἀπὲρ γὰρ τού-
 των ἀπᾶστων, οὐ μόνον χαλεπὸν τὸ διπορή-
 σαι τ' ἀληθείας, ἀλλ' οὐδὲ τὸ διαπορήσασθαι
 τῷ λόγῳ ῥάδιον καλῶς.

Κεφάλαιον β.

Πρώτον ἐρωτῶμεν ἀπὸ ὄντων αἰετίζεσθαι ἐπο-
 μέρ, πότερον μίας ἢ πλείονων ὄντων ὅπερ
 ἐπιπέδῳ θεωρησάμεν πᾶσι τὰ γήνη τ' ἀπᾶστων μι-
 ας ἐν γὰρ ὀπίστημις πῶς αὐτὸ εἶναι μὴ ἐναντίας
 οὐσίας τὰς ἀρχὰς γινώσκειν, ἔπειτα δὲ πολλοῖς
 τῆς ὄντων οὐχ ὑποκείμενοι πᾶσι πᾶσαι· τίνα
 γὰρ ἔχοντες οἰονταί τῆς κινήσεως ἀρχὴν ἔχει τῶν
 ἀκινήτοις, ἢ τῶν ταχέως φύσιν; ἔπειτα ἀ-
 παν ὁ αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ αὐτὸ, καὶ διὰ τῶν
 αὐτῶ φύσιν, τέλος ἔστιν, καὶ ἕως ἀπᾶστων, ὅτι
 ἐκείνου ἕνεκα καὶ γίνεταί καὶ ἔστι τὰλλα. τὸ δὲ τέλος, καὶ τὸ ἕνεκα, ἀπᾶστων πῶς ἔστι τε-
 λος· ἀπὸ δὲ ἀπᾶστων πᾶσαι μὴ κινήσεως. ὡς δὲ τῶν ἀκινήτων ἐν αὐτῷ ἐκέρχεται ταῦτῶν

uni contrarium. Eutrum ipsa genera sint
 principia, & elementa, an illa, in quæ diui-
 duntur, quæ insunt singula. Et si ipsa ge-
 nera, utrum quæ ultima de individuis
 prædicantur, an priora: ut puta, utrum ani-
 ma, vel homo principium, & magis quàm
 singularia sit. Potissimum verò quæren-
 dum, & tractandum est, utrum est aliqua
 præter materiam, causa per se, an non: &
 hæc separata, an non: & utrum vna, an plu-
 res numero: & utrum est aliquid præter
 cunctum, (dico autem cunctum, cum quic-
 quam de materia prædicatur) an nihil: an
 quorundam quidem sit, quorundam verò
 non: & quamnam entium talia sint. Item,
 principia, utrum numero an specie defi-
 nita sint. Et quæ in rationibus, & quæ in
 subiecto, & utrum corruptibile, & in-
 corruptibile, eadem, an diuersa. Et u-
 trum incorruptibilia omnia, an corrupti-
 bilium corruptibilia. Item, quod omnium
 difficillimum est, & maximam ambigui-
 tatem habet, utrum vnum & ens, (vt Py-
 thagorici, & Plato dicebant) non est aliud
 quicquam, sed entium substantia, an non:
 sed aliud quid subiectum, vt Empedocles
 amicitiam ait, alius verò quid Empedocles,
 etiam alius aquam, aut aerem. Et utrum
 principia vniuersalia sint, an tanquam
 singularia rerum, & potentia, an actu. Item
 utrum aliter, an secundum motum, & hæc
 enim multam dubitationem præbere que-
 ant. Et adhæc utrum numeri longitudi-
 nes, figuræ, & puncta, substantiæ quædam
 sint, an nō: & si substantiæ, utrum separatæ
 à sensibilibus, an in eis. De his enim om-
 nibus non modò inuenire veritatem dif-
 ficile, verum neque bene ratione dubita-
 re facite est.

C A P V T II.

Primum itaque de quibus primò dixi-
 mus, utrum vnus an plurium scien-
 tiarum sit, omnia causarum genera spe-
 culari: vnus enim scientiæ, quomodo es-
 set principia (cum non sint contraria) cog-
 noscere? Item multis entium, non om-
 nibus, omnia insunt. Quo nanque modo
 possibile est motus principium in im-
 mobilibus esse aut boni naturam? Si qui-
 dem omne quodcumque per se, & pro-
 pter suam ipsius naturam bonum sit, fi-
 nis est, & ita causa, quoniam illius gratia
 cætera & sunt, & sunt, finis autem, & cu-
 ius causa, actionis cuiusdam finis sit: omnes sanè actiones eum motu. Quare
 in immobilibus non contingere queas